

РЕШЕНИЕ

№ 43

гр. Бургас, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Румяна Ст. Калошева Манкова

Членове: Кирил Гр. Стоянов
Веселка Г. Узунова

при участието на секретаря Марина Д. Димова
като разглежда докладваното от Кирил Гр. Стоянов Въззивно гражданско дело
№ 20232000500440 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Делото е образувано по въззивната жалба на М. И. Д. от гр.Бургас против Решение № 260012 от 12.10.2023г., постановено по гр.д.№ 2884/20г. по описа на ОС – Бургас. Решението се оспорва като неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, необосновано, недопустимо, евентуално нищожно. На първо място се прави оплакване за непълнота на доказателствата – в нарушение на правото на защита на ищеца не са събрани поискани от него доказателства. На следващо място – излагат се доводи относно нарушаване правото на ЕС – че българският съд е съд на ЕС и прилага правото на ЕС като свое право.

В обжалваното решение съдът не е кредитирал факт, установен от прието редовно доказателство – справка от ЦПР /централен полицейски регистър/ - че ищецът се е водил като осъждан крадец. Не се установява, как това е повлияло при изземване, обработване, съхранение и разпореждане с доказателствата. Не е обърнато внимание и че многократно е поисквано връщането на телефонния апарат и наличната в него информация – интелектуален труд. От друга страна липсват твърдения и ли доказателства, че ответникът се е погрижил тази интелектуална собственост да бъде запазена и върната на нейния собственик. Едва при разпита на допуснат поделото свидетел се установява, че разработката е унищожена заедно с телефонния

апарат.

Първоинстанционният съд се е позовал в решението си на извършената по делото експертиза. Според въззивника обаче тази експертиза е непълна. Прави се оплакване за особено съществено нарушение на правото на ЕС – а именно – правото на информация в наказателното производство – Директива 2012/13 ЕС. Претенцията по делото е за липсваща информация в паметта на телефона, унищожена от орган на досъдебното производство. Сочат се обстоятелства относно обема информация на записите от вещите лица и невъзможността в карта с памет 32 МБ да се съхрани такава информация. Извършено е дописване с протокол за доброволно предаване от неизвестно лице, което е сторено без знанието и съгласието на М.Д. в качеството му на собственик. Обосновава се извода за липсата на информация, която се е намирала на телефона или на СД – картата. Сочи се отново нарушение на правото на ЕС – отказ на съда да предостави на обвиняемия доказателство, което е било известно на прокуратурата и тя се е запознала с него. Съдът за втори път нарушава правото на защита отказвайки предоставяне на ищеца на копие на СД.

Въззивникът – ищец излага съмненията си по повод приетата експертиза. От една страна съдът отхвърляйки иска като недоказан въз основа на приетата експертиза, като от друга страна не допуска запознаването на ищеца да се запознае с информация, която е негова собственост. Нарушен е и принципа на равнопоставеност в гражданския процес. Въззивникът – ищец твърди, че разработката му е 2 ГБ като на телефона се съхранява и информация – кореспонденция по скайп, установяваща уговарянето на цена за разработката 425 000 щ.д.. От съда е поискана СЧЕ за цената на разработката, но поради загубата на разработката експертиза не е извършена, а при това положение съдът следва да приеме неоспорената от ответника заявена стойност. По същество телефона е техника с памет, а изнемването на такава техника засяга в несъразмерна степен правото на ищеца да осъществява стопанска дейност – съгласно практиката на ВКС. А от показания на свид.С. се установява, че ищецът е имал научна дейност, осъществявал е контакти и приходи от тази си дейност. Страната оспорва отказа на съда да допусне допълнителен въпрос по експертизата, на какъвто има право – по чл.147 т.2 от ГПК – относно нововъзникнали обстоятелства и доказателства за тях. По този начин важни и относими доказателства не са събрани и приложени, което опорочава съдебния акт според въззивника – ищец.

Моли се за отмяна на обжалваното решение и уважаване на претенцията в пълен размер ведно с разноските. Евентуално се прави искане за връщане на делото за разглеждане от друг състав с указания за събиране на всички доказателства. Моли се за прилагане на АНД № 525/2018г. на РС – Бургас, ДП № 1353 на Първо РПУ – Бургас ведно с преписка № 12378/2015г. на РП–Бургас и всички веществени доказателства и НВАХД № 44/2019г. на Апелативен съд – Бургас – поискани но несъбрани. Претендират се разноси

по делото.

Постъпил е отговор на въззивната жалба от Прокуратурата на Република България по повод въззивната жалба на М. Д.. Жалбата се оспорва като неоснователна. Моли се за потвърждаване на решението на ОС. Сочи се че правното основание на предявения иск е чл.2 ал.1 т.2 от ЗОДОВ във вр. с чл.111 ал.1 и чл.110 ал.2 от НПК за обезщетяване на ищеца от загубата на негова научна разработка в паметта на иззетия му телефон по НАХД № 525/2018г.като не са му върнати СИМ – карта и СД – картата, съответно – загубена е научната разработка, която е била в паметта на телефона. Ищецът не доказва според ответника – въззиваем че поради нарушение на процесуалните правила на разследващите органи е загубил сочената от него разработка, които действия представляват по отношение на него нарушение на интелектуално право и оттам – причиняване на имуществени вреди. На първо място – не се установява нарушение на чл.110 и чл.111 от НПК, които са свързани с начина на прилагане на веществените доказателства по дело. В приложеното гр.д. № 214/2019г. по описа на ОС – Ямбол се съдържат протокол за доброволно предаване от 26.11.2015г., протокол за връщане на вещи, както и постановени съдебни актове по НАХС № 525/18г. на РС – Бургас. От този протокол за доброволно предаване се установява предаването от ищеца на неговия телефон ведно с батерията, двете сим – карти и един брой микро сд – карта с памет. Сочи се, че това предаване не представлява способ за събиране на доказателства по НПК, но е част от предвидения в НПК ред за събиране на веществени доказателства в чл.110 от НПК. Така доказателствата подлежат на внимателен оглед, фотографиране и прилагане по делото. Регламентираните действия са извършени от разследващите органи и нарушение на процесуалните правила няма. Съобразно чл.53 от НК от ищеца са иззети в полза на държавата телефона му /от който са регистрирани обажданията/ ведно с батерията както и сим – карта и към настоящия момент не са налични. Иззети са вещи, послужили за извършване на престъпление /обаждане със заплаха за поставяне на бомба/, което е предвидено в закона и това не е незаконосъобразно. Вещите, които не подлежат на изземване са върнати с протокол – това са втората сим–карта и микро сд–карта. Запечатания плик с доказателствата е разпечатан според съдържанието на протокола лично пред ищеца и той е получил описаните вещи. Няма данни за липсващи предмети.

На следващо място - не се доказва от страна на ищеца наличието на научна разработка в паметта на телефона. Чрез гласните доказателства се установява, че ищецът е бил член на екип, който е работил върху разработка по въпросната тема. Оспорва се обстоятелството, че въпросната разработка е била съхранявана от ищеца само в паметта на телефона си. Изключая твърденията на ищеца никъде няма данни, че такава разработка се е намирала в паметта на телефона му. Обратното – видно от изготвената съдебна компютърна експертиза по повод експертизи по НАХД № 525/2018г. цялата информация от паметта на телефона е била свалена на оптичен носител и в

тази информация липсва разработка на ищеца. А самият ищец твърди, че разработката му е в паметта на телефона. В тази връзка се сочи, че възражението, че не са му върнати неговите СИМ – карта и сд - карта е без значение, тъй като твърденията са, че разработката е била в телефона. При липсата на каквито и да са данни ищецът да е съхранявал разработка в телефона си, страната сочи, че исковата претенция за заплащане на вреди е неоснователна. Оспорва се и искането по чл.248 от ГПК за разноските. В цялост въззивната жалба се претендира да бъде оставена без уважение със съответните последици – присъждане на разноските в полза на прокуратурата по чл.78 ал.8 от ГПК.

След преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено следното:

Производството е образувано по исковата молба на М. И. Д., от гр.Бургас, ЕГН ***** с правно основание чл.2 в ал.1 т.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди във вр. с чл.17 от Хартата за основните права на европейския съюз и във вр. с чл.111 ал.1 и чл.110 ал.2 от НПК – а именно – обезщетяване на ищеца от загубата на негова научна разработка, която се е намирала само в паметта на телефона му, който е иззет от разследващите органи по досъдебното производство, по което след това е образувано НАХД № 525/2018г. по описа на РС – Бургас. Като не са му върнали телефона и СД – картата, СИМ – картата, съответно – не разполага с научната методология – разработка. Ищецът претендира да му бъде заплатено обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат на изгубена научна разработка, намираща се в паметта на телефона в размер на 50 000 лв. – като частично предявена претенция от общо дължима сума за изгубената научна разработка на ищеца в размер на 425 000 щатски долара. Сумата се претендира ведно със законната лихва начинаей от датата на предявяване на иска. Претендират се разноски.

Ищецът твърди, че през 2007г. е защитил дисертационен труд и му е била присъдена образователна и научна степен „доктор“ в областта на химията като е бил преподавател в Русенския университет "Ангел Кънчев", във филиала му в Разград. Ищецът твърди, че през периода 2011 – 2015г. е участвал в екип, който е разработил методика за оползотворяване на твърди отпадъци чрез съутаяване и зол – гел като въпросната методика е била съхранена само в паметта на неговия мобилен телефон марка Evolio M5. Ищецът твърди, че по клеветнически твърдения срещу него е било образувано досъдебно производство. В рамките на същото е бил отведен в Първо РПУ на 26.11.2015г., където бил принуден да предаде на разследващите органи своя мобилен телефон. Многократно е искал връщането му обратно, но не го е получил. През 2017г. е бил привлечен като обвиняем и с решение по АНД № 525/2018г. по описа на РС – Бургас бил признат за виновен като му била наложена глоба в размер на 1000 лв., а телефонът му бил иззет в полза на държавата ведно с цялата информация в него. Соци, че едва на 26.11.2015г. е получил обратно СД – картата и една от

СИМ – картите от телефона си, но твърди, че това не са неговите карти, твърди че не е получил съдържащата се в телефона му информация и така е изгубил интелектуалния си труд като оценява общо на 425 000 щатски долара. Търси се по делото имуществена обезвреда.

Ответникът с ОИМ е оспорил изцяло исковата претенция като неоснователна. Твърди се, че не е посочено конкретно действие, или бездействие на разследващите органи, което да е довело до настъпване на вредите за ищеца. Ищецът не само не доказва наличието на научна разработка в телефона си, съответно – не се установява наличие на вреда за него и причинно – следствена връзка между действия на ответника и вреда за ищеца. Съответно – моли се за отхвърляне на исковата претенция. При становище на съда за основателност на същата се прави възражение за изтекла погасителна давност на претенцията. Претендират се разноси – юрисконсултско възнаграждение.

След събирането на доказателствата по делото – в т.ч. – приемане на експертизи събиране на гласни доказателства – показния на свидетели, съдът е постановил решението си с което претенцията е отхвърлена. За да постанови акта си съдът на първо място е приел, че са недоказани твърденията за наличие на незаконосъобразни действия на разследващите органи при нарушаване разпоредбите на чл.110 и чл.111 от НПК, свързани с описване, фотографиране и прилагане на веществени доказателства. В тази насока от приложените доказателства първоинстанционният съд е установил доброволното предаване на телефона си на разследващите органи ведно с батерията, две СИМ – карти и един брой микро СД – карта памет. Това доброволно предаване както съдът е отразил не представлява способ за събиране на доказателства, но е част от предвидения в НПК ред за събиране на веществени доказателства по чл.110 от НПК. Съгласно този ред веществените доказателства, които се предават трябва да бъдат внимателно огледани, подробно описани в съответни протоколи и по възможност фотографирани като събирането им става чрез прилагане към делото. Така извършената процедура според съда не е незаконосъобразна. Съответно – това, което не подлежи на изземване е върнато и ищецът си е получил СИМ – карта и микро СД – карта. Ищецът не е подкрепил с доказателства съответно твърдението си, че това не са негови вещи, поради което е прието, че са му върнати именно иззетите му вещи. На следващо място се приема, че ищецът не е доказал, че в паметта на телефона му се е съхранявала разработка за методика за утаявяне на отпадъци.

Посредством събраните по делото доказателства – гласни и писмени такива от Русенския университет, филиал Разград безспорно се установява, че ищецът е участвал в научен екип, който е правил проект по въпросната тема. За недоказано е прието твърдението, че в паметта на телефона е съхранявана разработка по темата. Освен твърденията на ищеца липсват други доказателства, че именно в телефона, иззет от ищеца е имало такава научна разработка. Съобразно приетото заключение по съдебно – компютърната

експертиза цялата информация от паметта на телефона е била свалена на оптичен носител и в тази свалена информация липсва въпросната научна разработка. Съдът е отбелязал, че в исковата молба ищецът твърди, че разработката му е именно в паметта на телефона. След като паметта е свалена на друг носител, то обстоятелството че телефонът липсва е без значение и не е пречка да се установи, че в съхранената информация липсва разработка, каквато е посочил ищеца. В тази връзка твърденията за връщане на други карти са без значение също във връзка с предмета на доказване. Прие това положение съдът е отбелязал, че ищецът нито е съхранявал научната си разработка в паметта на телефона и няма как разследващите органи да са я изгубили при изземването на телефона, съответно – направен е извода, че претенцията за вреди от Прокуратурата е неоснователна и поради това е отхвърлена. В съответствие с постановения съдебен акт са присъдени и разноските по делото.

Жалбата е депозирана от надлежна страна в производството пред първоинстанционния съд в законоустановения срок – същата е редовна и допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на жалбата съдът съобрази следното:

Предявен е иск с правно основание чл.2 в ал.1 т.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди във вр. с чл.17 от Хартата на основните права на европейския съюз и във вр. с чл.111 ал.1 и чл.110 ал.2 от НПК – ищецът М. Д. претендира от ответника – Прокуратурата на Република България заплащане на сумата от 50 000 лв. – като частична претенция от 425 000 щатски долара представляваща обезщетение за изгубена научна разработка на ищеца. Първоинстанционният съд е указал на ищеца, че следва да докаже по делото, че поради нарушение на процесуални правила разследващите органи са загубили негова лична разработка – интелектуална собственост като това е довело до имуществени вреди за него. Както и първоинстанционният съд на първо място е посочил - по делото не са установени и доказани незаконосъобразни действия на разследващите органи, които да представляват нарушения по чл.110 и чл.111 от НПК, свързани с веществените доказателства по делото. Не се констатира нарушение по процедурата, нито в изготвената съпровождаща документация – протоколи и т.н. Не се констатира и нарушение по повод съхраняването на съответните доказателства. Възразява се от страна на въззивника – ищец повръщането на СИМ – карта и сд – карта. На първо място – твърденията са голословни, не са обосновани – в смисъл какво е предадено на органите и какво е получено – по идентифициращи белези, а се прави само твърдение, че не са неговите собствени. На следващо място – липсва връзка с предмета на доказване и спора по делото – ищецът не е твърдял, че тези предмети имат значение към претенцията му за обезщетение, тъй като твърди, че разработката била в паметта на телефона си, който бил с 8 гигабайта памет. Телефонът ведно с батерията и една СИМ – карта са или иззети в полза на държавата в рамките на наказателното производство и към настоящия момент не са налични.

Процедурата „изземване“ е свързана със самото престъпление, въпросните вещи са послужили за извършването на престъпление и изземването е процедура предвидена в НПК. Това което не подлежи на изземване се връща на ищеца. Първоинстанционният съд е отбелязал, че процедурата по разпечатване на плика е била извършена пред самия ищец и той е получил вещите си. Тъй като към момента на самото връщане не е имало никакви възражения първоинстанционният съд е приел, че ищецът е получил именно тези вещи, които са му били иззети от разследващите органи. На следващо място – не е доказано твърдението за наличие на разработка в паметта на телефона.

Съобразно събраните по делото доказателства – приетото по делото експертно заключение се установява следното в тази насока: Цялата информация от телефона е свалена на оптичен диск, съхраняван по НАХД № 525/18г. по описа на РС – Бургас. Вещото лице е констатирало наличието на пет папки /вж. л.239 и сл. от делото на ОС/: една папка, съдържаща информация от телефонни обаждания, втора папка съдържаща информация от изходящо телефонно обаждане, трета папка – съдържаща файлове с формати, четвърта папка – съдържаща само снимки във формат JPG и пета папка съдържаща само видеофайлове с разширение, както и четири файла – съответно – единия с експертиза на вещо лице; втория – контактна книга от СИМ карта на оператора М-тел, третия – контактна книга от СИМ-карта на оператора Теленор и четвърти – контактна книга от паметта на телефона. В диска не са намерени данни за наличие на приложение „Скайп“ – както твърди ищецът. Вещото лице е посочило, че обстойно е разгледал всички снимки, видеа, записи и документи. В папки Pictures и Videos са налични видеа и снимки от личен характер. В други две папки има записи от проведени входящи и изходящи разговори, които не се отнасят до делото. В папка Download са открити налични: - една научна статия; - едно научно съобщение; - два файла с наименования с попълнени числови данни представени в табличен вид на дифрактограми при различна температура; - наличен на френски език е и дисертационен труд на Жан – Франсоаз Порта с обем от 190 стр., съответно публикуван на 04.11.2008 г. /вж. л.241 по делото на ОС/. Поради липсата на телефона вещото лице посочва, че нито може да потвърди, нито да отрече, че е имало създадени папки с данни, включващи лична авторска разработка. Следователно – установява се в паметта на телефона какво е имало, действително е имало снимки, видеа от личен характер вкл. и статии във връзка с работата на ищеца – въззивник. Наличие на научна разработка съобразно твърдяното обаче не се установява. Безспорно – в паметта на телефона е съществувала информация. Същата при извършване на назначената нарочна експертиза е намерена въз основа на това, което е свалено на оптичния диск: т.е. – това което обективно е съществувало в телефона е установено и посочено от вещото лице. Няма налична информация за инсталирано приложение Скайп. По този начин твърденията на ищеца – въззивник остават изолирани, неподкрепени с

никакви други доказателства. Това че се е занимавал с разработки, свързани с областта на химията не се оспорва – това е включено в работата му на специалист в тази област в Русенския университет, филиал Разград. Конкретния спор по делото е наличието на научна разработка в паметта на персоналния му телефон, иззет от разследващите органи в рамките на друго – наказателно производство. Спор има и по отношение евентуалната стойност на тази разработка. Твърди се, че в комуникациите по Скайп имало информация за стойността на разработката. В рамките на експертизата обаче не се установява нито наличие на приложение Скайп на този телефон, нито научна разработка по визираната от ищеца – въззивник тема. Установява се наличието на друга информация – снимки, видеа, писмена разработка – 190 стр., но не и твърдяното. По този начин твърденията в тази насока остават недоказани. В паметта на телефона вещото лице е разкрило пет папки и четири файла, но от страна на ищеца не се конкретизира, не се посочва къде точно се е намирала евентуалната негова разработка. Евентуалното наличие на такава ценна разработка предполага при изземването в рамките на наказателното производство това обстоятелство да бъде протоколирано при изземването – че това не е само обикновен телефон, а в случая и оръдие на труда на научен работник. Ищецът е бил в правото си да направи подобно възражение, както и за евентуалното наличие на научна разработка. От друга страна процедурата след изземването от разследващите органи включва прехвърляне на информацията на телефона на оптичен носител – диск, което обективно служи като гаранция против подобни евентуални недоразумения. Съдът предполага, че това е обективна практика при всеки случай на изземване на телефон /техническо средство, носител на информация/ от страна на разследващите органи за да се избегнат подобни евентуални недоразумения. Самите действия по изземването, протоколирането и т.н. извършени от разследващите органи са в рамките на процесуалните действия и съобразени с регламента в разпоредбите. Дори и не се твърди от страна на ищеца, че са налице нарушения на тези разпоредби по НПК. Липсата на евентуална разработка пречатства доказването и на цената на иска – не може да се установи стойността на същата и съответно – размера на претърпяната вреда. Ищецът – въззивник твърди, че в комуникациите си по приложение Скайп с трети лица е получавал оферта за закупуване на разработката и сочи конкретен размер, но както се установява по-горе в телефона му видно от наличното в оптичния диск не е намерено приложение „Скайп“.

Ищецът – въззивник е направил оплакване, че в Централния полицейски регистър се води като осъждан „крадец“. Твърди, че това е повлияло при изземването, съхранението и разпореждането с веществените доказателства. Не било обърнато и внимание, че той неколккратно е искал връщане на телефона си ведно с наличната в него информация. Същевременно не било посочено от страна на ответника, че същият е положил грижи за съхранението на намиращата се в телефона информация. Във връзка с тези оплаквания следва да се отбележи, че въззивникът не сочи

по какъв начин точно квалификацията му в ЦПР е повлияла на процесуалните действия по НАХД № 525/2018г. В случая е предвидена процедура по изземване на телефонния апарат и връщането на същия не е предвидено в закона. Разследващият орган е съобразил, че този апарат е нужен за целите на разследването и е отказал връщането. Не може да се приеме, че отказа за връщане на апарата е именно заради регистрацията на въззивника Д. в ЦПР. Връзката, която същият прави е необоснована. Не е обосновано е оплакването за унищожаване на разработката поради неполагане на грижи за съхранението и. При наличните доказателства, преценени в тяхната съвкупност не може да бъде направен обоснован извод за наличието на твърдяната научна разработка в паметта на телефонния апарат на ищеца – въззивник.Наличие на такава разработка съгласно събраните по делото доказателства не се установява. Безспорно се установява наличието в паметта на телефона на пет папки и четири файла. Не се установява, че намерената информация не касае личността на въззивника – т.е. – че свалената на оптичен диск информация касае телефона на друго лице. Следователно може да бъде направен обоснован извод, че такава информация на телефона по делото не е доказано да се е намирала и исковата претенция законосъобразно е била отхвърлена от първоинстанционния съд.

По гореизложените мотиви съдът намира, че въззивната жалба на М. Д. е недоказана и неоснователна и обжалваното решение следва да бъде потвърдено. Настоящият съдебен състав на осн. чл.272 от ГПК изцяло възприема и мотивите изложени от първоинстанционния съд.

Мотивиран от горното, Апелативен съд – Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260012 от 12.10.2023г., постановено по гр.д. № 2884 по описа на Окръжен съд – Бургас за 2020г.

ОСЪЖДА М. И. Д. от гр.Бургас, ЕГН – ***** да заплати на Прокуратурата на Република България, гр.София сумата в размер на 200 /двеста/ лева – разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от уведомяването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____